

G L A S I L O
V R H O V N E G A S V E T A

oktober - december 2002, št. 379

Pascual Chávez

»DRAGI SALEZIJANCI, BODITE SVETI!«

Naslov izvirnika

Pascual Chávez

“Cari salesiani, siate santi!”

Pascual Chávez

“Dragi salezijanci, bodite sveti!”

pismo vrhovnega predstojnika

Prevod: prof. Stane Okorn SDB

Izdal in razmnožil: Salezijanski inšpektorat, Ljubljana

Namesto rokopisa za člane salezijanske družine

Ljubljana, 2002

»DRAGI SALEZIJANCI, BODITE SVETI!«

*Rim, 14. avgusta 2002
na vigilijo Marijinega vnebovzetja*

Predragi sobratje!

Minili so štirje meseci od sklepa 25. VZ-a, ki je bil močna salezijanska duhovna izkušnja. Dobili ste zborovski dokument »Salezijanska skupnost danes«, ki – kakor so nam pisali mnogi sobratje – je bil dobro sprejet po inšpektorijah in ga danes preučujejo in si ga usvajajo, da bi se prenovile naše skupnosti. Sedaj bi vas rad dosegel po tej svoji prvi okrožnici. Že sv. Pavel je pisal pisma, da bi premostil zemljepisne razdalje in bil navzoč v skupnosti, da bi jih spremljal v njihovem življenju. Upoštevajoč dolžne razlike, skušajo tudi pisma vrhovnega predstojnika ustvariti bližino z inšpektorijami, tako da poročajo, kaj se je v družbi novega zgodilo, in dajejo vzgojno-pastoralna priporočila za skupnosti. Pišem vam na vigilijo praznika Marijinega vnebovzetja in dva dni pred don Boskovim rojstnim dnevom. Rad bi bil med vami sredi vašega dela in vaših načrtov. V srcu čutim željo, da bi molil za vsakega od vas. Gospod naj vas napolni s Svetim Duhom, da vas prenovi in posveti po zgledu našega ustanovnika, ki nam ga konstitucije predlagajo kot vzor (K 21). Marija v svoji bogati izkušnji s Svetim Duhom naj vas nauči, da ga boste sprejeli in mu dali prostor, da boste rodovitni v apostolskem poslanstvu in srečni verniki v Kristusu, Božji Besedi.

Govoriti vam hočem ravno o svetosti kot nadaljevanje nekaterih mojih posegov na zboru, zlasti po avdienci pri svetem očetu in po beatifikaciji g. Artemida Zattija, s. Marije Romero in g. Alojzija Variara. Nočem vam pisati razprave o svetosti, marveč vam jo želim predstaviti kot Božji dar in apostolsko nujnost. Hočem vam dati kako spodbudo za praktično življenje.

Splet srečnih okoliščin

Bil sem izvoljen na vrhovnem zboru, ki je razpravljal o salezijanski skupnosti kot prostoru našega vsakdanjega posvečenja in je bil sklenjen s razglasitvijo za blažene treh članov salezijanske družine – enega salezijanskega duhovnika, enega salezijanskega pomočnika in ene sestre HMP. To mi nalaga temo o svetosti ali, kot sem dejal na sklepnem govoru 25. VZ-a, o prednostnem mestu Boga: Bog mora biti naša prva 'skrb'. Sveti oče je v govoru zborovalcem s svojo najvišjo oblastjo potrdil cilj svetosti. Že v poslanici, ki jo je poslal za začetek zbora, nas je spomnil, da je »težnja po svetosti« glavni odgovor na izzive današnjega sveta. Končno, da ne gre za nove aktivnosti in iniciative, ampak brez popuščanja živimo in izpričujemo evangelij, tako da bomo mlade spodbujali k svetosti (25. VZ, 191). Pri sprejemu pa je hotel povzeti celotno svojo poslanico s povabilom: »Dragi salezijanci, bodite sveti! Veste, da je svetost vaša bistvena naloga!« (25. VZ, 170).

To je splet okoliščin, ki niso naključne – za kristjana ni nič naključnega – ampak kot vpisane v Božji načrt in jih moramo torej razlagati v duhu vere; zakaj ne bi iz svetosti napravili življenjski načrt? To je bil moj namen, ko sem v sklepnem govoru zbora dejal, da je »svetost tudi sporočilo tega zbora, ki se sklepa z darom treh novih blaženih« (25. VZ, 196).

Začetek moje službe, razsvetljen s tako lučjo, je zame bolj zgovorno vabilo kot vse druge dobre želje. Spominja me na odličen cilj. Gotovo je to zahtevno sporočilo, ker kaže »najvišji cilj« v absolutnem smislu, ki pa odpira k upanju in optimizmu, saj kaže toliko naših bratov in sester, ki so se povzpeli na goro blagrov. Sklicujoč se na naše duhovne krvne sorodnike, lahko rečemo, kakor

pravi bogoslužje: »Ne glej, Oče, na naše grehe, ampak na svetost naše družine.«

Iz teh prepletajočih se razlogov sem sklenil, da bom svoje prvo pismo posvetil tej temi.

1. Svetost, stalna dediščina naše družine

Nikoli se ne bomo dovolj zahvalili za dar svetnikov v naši karizmatični družini. Papež je dejal, da je »naša zgodovina bogata s svetniki, od katerih so mnogi bili mladi« (25. VZ, 143). Pri sprejemu pa nam je spet govoril o »številnih svetnikih in blaženih, ki sestavljajo celo vrsto vaših priprošnjikov« (25. VZ, 71). To dokazuje, da salezijanska karizma ne samo da nakazuje pot svetosti, ampak da je ta cilj mogoče doseči, kakor so ga uresničili mnogi bratje in sestre.

Moji predniki so se večkrat pomudili pred to vrsto svetih (Vecchi Juan E., *Strokovnjaki, pričevalci in uresničevalci občestva*, GVS 363, *Oče nas posvečuje in pošilja* GVS 365; *Svetost na pragu tretjega tisočletja*, GVS 368; *Priprava na 25. VZ*, GVS 372; *Beatifikacija Artemida Zattija, prodorna novost*, GVS 376. Viganñ Egidio: *Ponovno načrtujmo svetost*, GVS 303; *Don Bosko svetnik*, GVS 310, *Don Rinaldi, pristen pričevalec in razlagalec salezijanske karizme*, GVS 332; Ricceri Al., *Don Rua nas spet kliče k svetosti*, GVS 263). Tudi jaz se hočem ozreti na to »nemajhno četico svetih in blaženih salezijancev« (Janez Pavel II., *Govor zborovalcem*) in vam povedati, kar mi leži na srcu.

1.1. Po don Boskovih stopinjah

Naši sveti so gotovo najpristnejši »pričevalci« naše duhovnosti, ker so jo sami živeli, in to v *junaški stopnji*. Posebno me preseneča dejstvo, da je vsak od teh utelešal poseben vidik naše karizme. S poudarjanjem so jo

napravili vidnejšo, bolj blestečo in bolj izrecno. Sprejeli so jo za svojo in jo poglobili tako daleč, da jih lahko opredeljujemo kot ustanovnikovo »poglobljeno monografijo«.

Nekateri so celo ustanovili nove redovne družbe v Cerкви, kot veje, ki so pognale iz istega debla. Tako so obudili skrite možnosti, ki so kot seme tičale v izvorniku. Vsak od njih se odlikuje po posebnem sporočilu.

Iz vseh skupaj lahko poberemo pristnejšo in popolnejšo vizijo naše duhovne izkušnje. To so različne note, ki sestavljajo enotno harmonijo. Najrazličnejše note: ene bolj znane, druge manj, izgovorjene čisto po tihem; ene bolj navadne, druge bolj nenavadne, kot da bi bile tuje naši duhovnosti. Te različne nove izdaje don Boska, ki jih je Cerkev uradno priznala, imajo vse domovinsko pravico med nami. Kažejo ga živega pred nami. In mi njegovi sinovi, dediči tako bogate dediščine, z veseljem pobiramo to ali ono lastnost, ki jo hitro prepoznavamo kot eno izmed potez našega očeta.

Rad bi za zgled naštel nekatere poteze izvirnega načina kako ustvariti skupno dediščino salezijanske družine, salezijansko svetost:

- *Duhovnost, ki zna povezati v eno delo in zmernost.* Mislim na don Rua, zgled redkega zatajevanja, ki ga je najlepše pohvalil papež Pavel VI.: »Če imamo don Rua za prvega posnemovalca don Boskovega zgleđa in dela, bomo z veseljem mislili nanj in ga častili zaradi njegove ponižnosti in odvisnosti (Ob beatifikaciji).

- *Duhovnost, ki se poraja iz pastoralne ljubezni* in si zna pridobiti ljubezen in je znamenje Božjega očetovstva. Mislim tu na don Rinaldija. V dokumentih za beatifikacijo beremo: »Kdor je prišel k njemu, je čutil, da se bliža dobremu očku« (K 10,11; 24. VZ, 90).

- *Duhovnost, ki se izraža z delovno ponižnostjo* in je bila »znamenje Božje logike, ki se ustavlja logiki tega sveta« (21. VZ HMP str. 46). To je bil blesteč zgled Marije Dominike Mazzarello.

- *Duhovnost vsakdanjega življenja in dela* (24. VZ, 97-98). Tu srečujemo laiški stan bodisi v posvečenem bodisi v neposvečenem življenju.

Od prvih sta nam pred očmi dva zgleda »dobrega Samarijana«, to sta Simon Srugi in Artemide Zatti: Za neposvečeno laiškost pa je zgled prva sotrudnica – mati Marjeta, katere podoba vzbuja vedno večjo simpatijo, ki cvete v pobožnosti in milosti.

- *Duhovnost, ki usklaja kontemplacijo in akcijo* (23. VZ, 167-168). Pred seboj imamo podobo nove blažene, s. Marije Romero Meneses, ki je vodila 36 oratorijev in celo vrsto drugih pastoralnih ustanov, ki so se pojavljale z vso silovitostjo in so postale tradicija. V to vrsto spada tudi Attilio Giordani, čudovit zgled salezijanskega sotrudnika, ki je bruhal vedno nove pobude med svojimi oratorijanci.

- *Duhovnost družinskih odnosov in družinskega duha, odeta v veselje* (23. VZ, 165-166). Tu mislimo na don Cimattija: Nekdo pričuje: »Kadar se je pojavil on, so se smejali celo zidovi.«

- *Duhovnost ravnotežja*. Naša misel gre k don Quadriu, ki je bil neustavljiv magnet za svoje klerike, čudovit preplet naravnih in nadnaravnih darov.

- *Duhovnost žrtvovanja*. Dovolj je brati življenjepise don Beltramija, don Czartoryskega, don Variara in videli bomo, kako so iz trpljenja napravili kraljevsko pot posvečenja. Don Variara je iz tega črpal navdih za novo redovno družbo. Gledajoč na trpečega don Boska, so si »želeli« križ in uživali notranje veselje.

- **Ne smemo prezreti tudi tako številnih naših mučencev** – sobratov in sester in mladih! – ki so bili razglašeni ob koncu prejšnjega in v začetku tega stoletja. Salezijanska družina, ki je ponosna, da je stara več kot 100 let, je srečna, da ima več kot sto mučencev (danes jih je 111: 96 španskih, 14 poljskih in 2 kitajska) in se čuti odgovorna zanje; *mučeništvo*: prelitje krvi in tudi darovanje lastnega življenja sredi vsakodnevnih žrtev je *naravno povezano s salezijanskim duhom*. Bomo doumeli sporočilo tega daru? Bomo iz tega izvajali posledice? V homiliji v nedeljo 11. marca 2001, ko je razglasil za blažene 233 španskih mučencev, od katerih je bilo 32 salezijancev, je sveti oče dejal: »Ob začetku tretjega tisočletja je španska romarska Cerkev poklicana, da doživlja novo pomlad krščanstva.« Zakaj ne bi tudi mi računali na izredno pomoč naših mučencev, »da bi z upanjem napolnili naše apostolske

popude in pastoralne napore nove evangelizacije, ki niso vedno lahki? Tudi za nas salezijance mora veljati: »Sanguis martyrum, semen christianorum – kri mučencev je seme novih kristjanov« (Tertulijan, Apol. 50). Ne izgubimo poguma zaradi težav: spopadamo se s prihodnostjo v dobri družbi!

To so cvetni popki naše svetosti, ki se po njihovi zaslugi kaže spodbudna in prepričljiva v najrazličnejših življenjskih dobah, oblikah življenja in službe, časov, sporočil, narodnosti in kultur. »Ob tako različnih izviroh, življenjskih stanov, vloge, ravni izobrazbe in zemljepisnega izvora je ena sama navdihnjenost: salezijanska duhovnost. Lahko jo predstavimo v znanstveni obliki; lahko pa o njej s pridom pripovedujemo v življenjepisih, ki mnogo bolj približajo njegove poteze vsakdanjim življenjskim razmeram« (GVS 368, str. 13).

1.2. Naše posvečenje kot dar in izziv

Bratje in sestre, o katerih smo govorili, predstavljajo že uresničeno svetost in so jo za vedno utrdili na doseženi stopnji rasti. Naša svetost pa je še v nastajanju. Oni so prehodili določeno pot in prišli na cilj. Če poznamo njihovo življenje in pregledamo njihovo pot, se tudi mi naučimo odgovarjati na Božjo milost in na dar svetosti. Vsak izmed njih je zgled različnih poti salezijanskega življenja in njihovega gotovega uspeha. Vprašujem se, ali in v koliki meri vplivajo na naše zemeljsko romanje.

Bratje in sestre, ki so jo dosegli, nam zagotavljajo, da je svetost mogoča, zlasti pa nam kažejo različna in presenetljiva pota, da si jo pridobimo. Ali ne bomo mi našli našim sposobnostim in osebnim razmeram najustreznejšo in najskladnejšo pot? Želim si, da bi se izpolnilo, kar trdijo naše konstitucije: »Sobratje, ki so v polnosti živeli ali živijo po evangeljskem vodilu konstitucij, so nam spodbuda in pomoč na poti posvečevanja« (K 25).

Iz življenja naših svetnikov se naučimo treh pomembnih resnic, ki si jih moramo prisvojiti:

- Naše posvečenje je naša »*bistvena naloga*«, kakor pravi papež. Če dosežemo to, smo dosegli vse, če to izgubimo, smo izgubili vse, kakor sv. Pavel zatrjuje o ljubezni (1 Kor 13,1-8), ki je bistvo naše svetosti.

Da ne bi zapadli v duhovno povprečnost, si moramo vsak dan znova postavljati ta cilj: naše posvečenje je »visoko merilo vsakdanjega krščanskega življenja,« kot je dejal Janez Pavel II. v *Na pragu novega tisočletja*. »Bog mora biti naša prva skrb,« sem dejal zborovalcem, ko so odhajali. Bog nas pričakuje v mladih in nam izroča mlade« (25. VZ). Če je naše hrepenenje obsijano s tem hrepenenjem, ima vse kljub pomanjkljivostim; če pa ta pobuda pojema, postane naše življenje brezbarvno in se zastonj naprezamo, čeprav je na zunaj videti učinkovito.

- Posvečenje je *Božji dar*. Pobuda prihaja od Boga: gotovost, da moremo spremeniti svoje življenje, sloni na gotovosti, da smo bili že objektivno spremenjeni v Njega, za kogar je svetost, kakor pravi kardinal Suenens, najprej vnebovzetje, nato šele vnebohod.

- Obstaja skušnjava, ki od nekdanj zalezuje vsako duhovno pot in samo pastoralno delovanje: skušnjava, da mislimo, da so sadovi odvisni od naše sposobnosti in načrtovanja. Seveda Bog od nas zahteva stvarno sodelovanje z njegovo milostjo in nas torej vabi, da pri svojem delu za Božje kraljestvo zastavimo vse svoje umske in delovne sposobnosti. Gorje pa, če pozabimo, da »brez Kristusa ne moremo storiti ničesar« (Jn 15,5).

V prizadevanju za svetost ima prvo mesto Bog: svetost ni nikoli osebni načrt, ki ga načrtujemo in uresničujemo primerno časom, metodam in ciljem, ki smo si jih zastavili; Bog izraža ne samo splošno željo, ampak voljo za vsakogar izmed nas (prim. 1 Tes 4,3). Ker je čista milost in dar, si je ne moremo pridobiti s svojimi močmi; ne moremo pa je tudi zavreči brez resnih posledic. Bog nas je ustvaril dobre, celo prav dobre (prim. 1 Mz 1,26-31) in je mislil na našo svetost, »preden je ustvaril svet« (Ef 1,4). Preostane pa naš delež: lahko pomagamo Bogu, da v nas dopolni stvariteljsko delo, če mu damo, da v nas uresniči svoj čudovit in najbolj izviren načrt o nas. Ne zahteva več, pa tudi ne pričakuje manj.

- Svetost za nas salezijance se gradi z vsakdanjim odgovorom kot izrazom in sadom mistike in askeze gesla »*da mihi animas, cetera tolle*«. Ker Bog gotovo prispeva svoj del, ki je vir vsake svetosti, moramo mi dati svoj odgovor, kakor pravi sv. Frančišek Saleški: »Naj bo izvir še tako obilen, pritekajo njegove vode na vrt ne po svoji količini, ampak po velikosti kanala, po katerem jih dovajajo« (Teotim, II. knjiga, 11. pogl.).

Tu moramo nujno omeniti zatajevanje ali smrt vsemu, kar naše bitje zapira pred darovi; nič, kar Boga postavlja na drugo mesto, ne zasluži naše skrbi in pozornosti. Naše življenje je velikonočno; hoja proti veliki noči, mi to dobro vemo, vodi nujno prek Kalvarije (prim. Mt 16,21-23): od mrtvih je vstal on, ki je bil prej križan. Za kristjana zatajevanje ni namen, marveč sredstvo; ni cilj, ampak pot; ni ga treba iskati, ne moremo pa se mu izogniti.

Naši svetniki so živo pričevanje za tako hrepenenje po svetosti in za take poti proti življenju in vstajenju. Prihajajo mi na misel nekateri izrazi blažene Marije Romero: »Gospod, vzemi mi vse, kar si mi dal doslej, v prihodnost pa mi ne dajaj ničesar, daj mi le milost, da bom vsak dan bolj živela združena s teboj v enem samem nepretrganem dejanju ljubezni, predanosti, zaupanja in ne bom izgubila niti trenutka tvoje navzočnosti. ... Moja edina želja, hrepenenje, skrb in obsedenost je, da te ljubim, da vzbujam ljubezen do tebe, da te vidim ljubljenega, moj češčeni Bog« (Grassano Domenica, *Z Marijo vsa k vsem, kakor don Bosko*).

2. Mi vzgajamo za svetost

Ker kot salezijanci ne moremo ločevati svoje istosti kot redovniki in vzgojitelji, ne redovniške posvetitve od apostolskega poslanstva, naš pogovor o svetosti nujno vključuje predložitev svetosti za naše mlade. Tudi za nas »je pastoralna pot pot svetosti« (Janez Pavel II. zborovalcem).

Papež nas je hotel spomniti, da »je naša svetost najboljše zagotovilo evangelizacije, ker je v njej najpomembnejše pričevanje, ki ga moremo ponuditi namembnikom naših najrazličnejših dejavnosti (Janez Pavel II., *Na pragu novega tisočletja*). Besede svetega očeta povzemajo besede naših

konstitucij, ki smo jih že omenili: »Pričevanje svetosti, ki se uresničuje v salezijanskem poslanstvu, razodeva edinstveno vrednost blagrov in je najdragocenejši dar, ki ga lahko dajemo mladim« (K 25). Naša najbolj obvezujoča naloga je naše posvečenje, torej tudi posvečenje mladih, njihova rast v Svetem Duhu Tako bomo postali vedno bolj vzgojitelji svetnikov in bomo zmožni postaviti svetost kot izrecen cilj naših vzgojno-pastoralnih programov. Sveti oče si je zastavil podobno vprašanje, »ali lahko načrtujemo svetost«, in je odgovoril: »Ne obotavljam se reči, da je cilj vsega pastoralnega dela svetost« (*Na pragu novega tisočletja*). Te besede bi nam morale dati novih pobud zlasti za naše vzgojiteljsko srce.

In je nadaljeval: »Kot pozorni vzgojitelji in izkušeni duhovni voditelji boste znali pristopiti k mladim, ki želijo *videti Jezusa*. Znali jih boste z blago trdnostjo voditi do obvezujočih ciljev krščanske zvestobe« (Janez Pavel II., *Poslanica ob odprtju 25. VZ-a*). »Salezijanci tretjega tisočletja«, bodite navdušeni učitelji in voditelji, svetniki in vzgojitelji svetnikov, kakršen je bil sveti Janez Bosko!« (25. VZ, 143).

V okviru takega programa je prvo prepričanje, ki ga moramo prehoditi, da je svetost dostopna vsem in je »najboljša od vseh poti« (*1 Kor 12,31b*), ki jih moramo prehoditi. Za Pavla je namreč delovna ljubezen predvsem nepogrešljiva prvina za graditev Cerkve. Njeno prvenstvo izhaja iz dejstva, da bo obstala večno in da nas napravi podobne Bogu, ki je ljubezen.

2.1. Svetost, predlog salezijanske vzgoje

Vsi smo poklicani k svetosti. To je cilj vsakega človeškega življenja, saj vemo, da pri krstu postanemo sposobni za tak cilj. »Vsi kristjani, naj bodo katerega koli stanu ali položaja, so poklicani k polnosti krščanskega življenja in k popolni ljubezni« (C 40). Papež Pavel VI. je dejal, da je poklicanost vseh krščenih k svetosti »najznačilnejša prvina vsega koncilskega učenja in tako rekoč zadnji cilj« (Pavel VI., *Sanctitatis clarior*).

Janez Pavel II. pa je mogel reči celotni Cerkvi v *Na pragu novega tisočletja*: »Čas je, da prepričljivo predložimo vsem *visoko mero* navadnega

krščanskega življenja« (št. 31). Te besede nas spominjajo na spodbudo sv. Pavla Efežanom (Ef 4,13b), 23. VZ pa jih je vzel kot smernice, ko je govoril o vzgojnem cilju mladih za vero: »Pospesevati rast mladih v popolnosti *po meri Kristusa, popolnega človeka*, je cilj salezijančevega dela« (23. VZ, 160).

Čeprav se nam to zdi nekaj izrednega ali neprimerne za naš čas ali neprimerno za vse, pa tisti, ki jemljejo resno svoje življenje, to zelo cenijo. Poslušajmo pričevanje, ki ga lahko sprejmejo za svojega sobratje in zavzeti laiki, ki se resno trudijo za svoje krščansko zorenje: »Prehodil sem pomembno duhovno stopnjo: uspelo mi je imeti svetost ne za razkošje, ampak kot edino možnost našega zemeljskega življenja« (Henri d' Hellencourt, *Dnevnik iz Bordoja*).

Naš vzgojno-pastoralni predlog ponuja pot duhovnosti: »Vzgoja za vero postopno odkriva mladim *izvirni načrt krščanskega življenja* in jim pomaga, da se tega zavejo. Mlad človek se nauči izraziti nov način krščanskega bivanja v svetu in organizira življenje okoli pojmov vere, izbire vrednot in evangeljskih drž: *živi duhovnost*« (23. VZ, 158).

Tak zahteven predlog vzbudi v mladih nepričakovane vire moči. Privlači jih ne povprečnost in želja človeškega srca, ampak »visoka kakovost« življenja. Tako življenje ni toliko ukaz od zunaj, ampak notranja zahteva človeške narave, ki, čeprav ranjena z grehom, občuti odmev prvotnega stanja pred izvirnim grehom. Iz te svetosti, ki izhaja iz začetkov, se sproščajo v človeku koprneče želje in nenehne nostalgije.

Tisti, ki z večjo odločnostjo stopajo po tej poti, tj. svetniki, nam vzbujajo globoko in skrivnostno hrepenenje, ker nas popeljejo h koreninam našega bitja in kažejo, da smo vsi ustvarjeni za to odlično pot. Slediti temu hrepenenju je skrivnost prave veličine in postane vir nepričakovane energije.

To velja tudi in predvsem za mlade. Za njihovo dobo je ravno značilno, da čutijo privlačnost drznih vrednot, čeprav potem, zlasti dandanes, izkušajo svojo krhkost. Mi kot »vzgojitelji mladih za svetost« (25. VZ, 143) moramo ovrednotiti in pomagati razvijati to hrepenenje, vsajeno v njihovo srce. »Zaupana nam je naloga, da smo vzgojitelji in oznanjevalci evangelija mladih

tretjega tisočletja« (25. VZ, 146). Ne smemo zamolčati našim mladim dejstva, da prizadevanje za svetost poteši njihova najgloblja hrepenenja in izpolni njihovo željo po sreči. Ravnajmo se po Janezu Pavlu II., ki jim je v Torontu poln evangelijskega poguma dejal: »Ne pričakujte, da stopite na pot svetosti, ko boste starejši! Svetost je vedno mlada, kakor je Božja mladost večna« (Janez Pavel II., *Govor v Downsview parku*). Tako se bomo ravnali po don Boskovem zgledu. On je bil prepričan, da so mladi lahko svetniki in da je le malo privlačnejših ciljev kot postati svet. »Bodite prijazni in očetovski,« nas je spodbujal Janez Pavel II., »da boste ob vsaki priložnosti s *svojim življenjem* govorili mladim: Hočeš postati svet?« (25. VZ, 143).

Don Bosko kot izkušen vzgojitelj se ni bal mladim pokazati visoke cilje. »Pozorno torej glejmo na don Boska« (25. VZ, 144).

Lahko rečemo, da je rojstni dan svetosti don Boskova pridiga, da je svetost dostopna vsem. Naj vam navedem celotno besedilo, čeprav dolgo, ki ga prinašajo *Memorie Biografiche*. Kažejo nam namreč z ene strani na don Boskovo vzgojno ustvarjalnost, ki je znal postaviti »visoko mejo« tudi svojim fantom, z druge strani pa, da je svetost dostopna vsem sredi vsakdanjega življenja.

»Don Bosko je neke nedelje pridigal, kako postanemo sveti, in je razvil tri misli: Božja volja je, da vsi postanemo sveti; lahko je postati svet; tistemu, ki postane svet, je pripravljena velika nagrada. Te besede so napravile močan vtis na Dominika Savia, ki je kasneje dejal don Bosku: 'Čutim željo, potrebo, da bi postal svet; nisem mislil, da tako zlahka morem postati svet; toda sedaj, ko sem spoznal, da morem postati svet tudi, če sem vesel, hočem na vsak način postati svet.'

Don Bosko ga je spodbudil v njegovem sklepu in mu pokazal, da Bog od njega hoče stalno in umerjeno veselje; ko mu je svetoval, naj bo vztrajen v spolnjevanju dolžnosti pri pobožnih vajah in pri učenju, mu je priporočil, naj se med odmorom vedno udeleži igre s svojimi sošolci. Hkrati mu je prepovedal vsako strogo zatajevanje in predolge molitve, saj niso v skladu z njegovimi leti, zdravjem in opravili.

Savio je ubogal, toda nekega dne ga je don Bosko našel vsega žalostnega, ko mu je vzkliknil: 'Ubogi jaz! Ne vem, kaj naj naredim. Gospod pravi, da če ne bom delal pokore, ne pridem v nebesa; vi pa ste mi jo prepovedali. Kakšna bodo torej moja nebesa?' Don Bosko mu je dejal: 'Pokora, ki jo od tebe pričakuje Gospod, je pokorščina. Ubogaj in to je zate dovolj!' » (MB V, 209).

2.2. Vzgoja v luči salezijanske duhovnosti

Zgoraj navedeno besedilo kaže, da je svetost proces, ki poteka v notranjosti duhovne izkušnje. Ta ustvarja ozračje, pot in hrano. Duhovnost je posebna in konkretna pot do svetosti. Mi imamo *svojo mladinsko duhovnost*. Ta postavlja mlade v središče; je pa za vse, posebno za manjše in potrebnim. Danes s pomočjo dosedanjih študij sistematično poznamo tako duhovnost. Pomislimo samo na 23. in 24. VZ in na don Vecchija, ki je o tem pridigal duhovne vaje. O tem je govoril tudi na več srečanjih s salezijanskim mladinskim gibanjem (Vecchi Juan, *Pojdite naprej*). Menim, da bo koristno, če omenim bistvene poteze.

- *Duhovnost vsakdanjega življenja*. Rad bi poudaril da je don Bosko dajal prednost vsakdanjemu skromnemu življenju. »Don Bosko je vse življenje navajal mlade na pot preproste, vedre in vesele svetosti. Pri tem je združeval 'dvorišče' in 'učilnico' ter stalen čut za dolžnost« (23. VZ, 166).

Nikoli ni dajal prednosti izrednim dejanjem, ampak je fantom kazal kraljevsko pot lastnih dolžnosti. Bil je prepričan, da vestno in veselo izpolnjevanje dolžnosti vsebuje vse potrebno, da duhovno rastejo. Vemo, da je taka prednostna ljubezen prihajala od daleč. Skliceval se je na sv. Frančiška Saleškega, ki je učil, da smo vsi poklicani k svetosti. Poudarjal je dajanje prednosti tistemu, kar nam Bog daje, in ne tistemu, kar si mi želimo. Vodilo »ničesar zahtevati in ničesar zavreči« ima dragoceno pedagoško vsebino in teološko modrost. Poudarjanje ljubezni, ki je kot vsebina nasproti

posodi (mi tolikokrat dajemo prednost obliki na račun bistva), je bilo tudi don Boskovo pravilo.

- *Delikatna vzgojna modrost.* Don Bosko se je kot predlagatelj svetosti izkazal kot pravi vzgojitelj in učitelj. Izrecno je izrekel besedo svetost Dominiku Saviu, ki jo je mogel razumeti, saj jo je že on sam izgovoril. Mihcu Magoneju pa je na železniški postaji v Carmagnolu dejal: »Slišiš, pridi v oratorij; tam boš lahko hodil v šolo, se igral in našel boš prijatelje.«

To pomeni, da je pomembno, da mi vzgojitelji vemo, da obstaja posrečena pot svetosti, ki zadovolji pričakovanja mladega srca. Mi jo moramo znati s primernimi besedami predložiti vsakemu mlademu človeku naših oratorijev, mladinskih centrov in šol. Tako bomo kakšni skupini mladih oratorijancev izrecno govorili o svetosti in poklicu, vedoč, da nas bodo razumeli. V drugih primerih pa bomo morali zastaviti od začetka, tako da bomo razkrojili miselnost, očistili napačne predstave o Bogu ali razdrli malike, ki si jih skušajo postaviti v svojem življenju. Najpomembnejše je, da se kot vzgojitelji zavemo, da Bog vse kliče k svetosti, tj. k veselemu odgovoru Bogu, in da je dostopna za vse. Seveda bomo morali mlade spremljati od začetnega položaja: »pota svetosti so osebna« (Na pragu novega tisočletja, 31). Zato je nujno potrebna »prava in lastna vzgoja, ki se bo znala prilagoditi ritmom posameznikov« (pt.). Kot salezijanci bi morali o tem razmišljati in to izpolnjevati v spremljanju« (pt.). Spomnimo se, da je prvi don Boskov korak bilo povabilo, naj ob nedeljah pridejo v oratorij, da se bodo igrali z mnogimi tovariši. To je bil njegov prvi klic »k veseli svetosti« in k svetemu življenju.

Don Bosko je še v prvih letih duhovništva spoznal, da je mogoče spremljati mlade k polnosti krščanskega življenja, ustrezni njihovi starosti, z vrsto mladinske duhovnosti, organizirane okoli osrednje ideje, ki je odprta za vero. Bile so sad tedanje dobe, pa tudi preroške in jih je goreče in ustvarjalno razvijal naprej. Odločilen dejavnik te ustvarjalnosti je bila sposobnost, da je vpletel mlade v dogajanje in jih usposobil za prve sprejemnike in sodelavce. Pomagali so mu »začeti sredi vsakdanjega življenja slog nove svetosti po meri stopnje razvoja določenega fanta. Na neki način so bili »*hkrati učenci in učitelji*« (23. VZ, 159). Naša svetost je *svetost za mlade in z mladimi*,

kajti tudi pri iskanju svetosti stopajo skupaj »mladi in salezijanci« (Janez Pavel II., *Poslanica ob začetku zbora*, 145): ali bomo postali sveti, tako da stopamo in se učimo skupaj z njimi, ali pa sploh ne bomo sveti.

- Stopnje te poti so bile že jasno opredeljene. Zlasti 23. VZ (159) nam jih je predstavil zgoščeno in spodbudno, ko nas je povabil, naj organiziramo življenje mladih po teh stopnjah in naj vztrajamo pri izbiri vrednot in evangeljskih drž. Močno vas prosim, da vzamete v roke ta dokument in njegovo poglobljeno razlago:

* Temelji na *vsakdanjem življenju*, ki je kraj, kjer se prepozna Božja navzočnost in njegova neutrudna delavnost. »V salezijanski izkušnji je to vesela in hkrati temeljna intuicija, da bi našli Gospoda«: ni se nam treba *oddaljiti od rednega življenja* (23. VZ, 162). Zato je don Bosko pogosto govoril o »verskem smislu dolžnosti« (Giovane Provveduto) ob različnih dnevnih trenutkih.

* *Upanje, prežeto z veseljem*. V Giovane provveduto je v začetku zapisal: »Hočem vas naučiti krščanskega življenja, da boste veseli in zadovoljni« (MB III, str. 9). Dati mladim možnost, da izkusijo življenje kot praznik in vero kot srečo je »slog svetosti, ki se mu čudijo tisti strokovnjaki duhovnosti in vzgoje, ki bi radi zmanjšali evangeljske zahteve in vzgojne naloge. Za don Boska pa je vir veselja življenje milosti, ki navaja mladega človeka na težko učno dobo zatajevanja in dobrote« (23. VZ, 165).

* *Močna in osebna izkušnja z vstalim Gospodom* (K 34). On daje človeku milost, da najde svojo istost po meri samega Boga (Simpozij evropskih škofov: Končna poslanica, 2a). »Ali ni morda Kristus skrivnost prave svobode in globokega srčnega veselja? Ali ni Kristus najvišji prijatelj in hkrati vzgojitelj pravega pristnega prijateljstva? Če mladim predstavimo Kristusa z njegovim pravim obličjem, ga čutijo kot prepričljiv odgovor in so pripravljeni sprejeti njegovo sporočilo, četudi je zahtevno in zaznamovano s križem« (Na pragu novega tisočletja, 9) »V stiku z Vstalim Gospodom mladi obnovijo bolj zavzeto ljubezen za vse življenje« (23. VZ, 168). Ko pridejo do tesnega prijateljstva, ki presega zgolj občudovanje in nedelavno simpatijo, poglobljajo spoznanje in privrženost Kristusu in njegovemu kraljestvu, se

odprejo evangeljski korenitosti in prizadevno dajejo zavzet in velikodušen odgovor.

Da bi mlade privedli do tega prijateljstva, se zahteva osebna molitev ob poslušanju Božje besede, ki pomaga, da v nas zori »gledanje v veri, ko vso stvarnost in dogodke presojamo z Božjim pogledom in si končno pridobimo »Kristusovo misel« (1 Kor 2,16) (*Ripartire da Cristo*, Istruzione della Congregazione per gli istituti di vita consacrata e le Società di vita apostolica 19.5.2002, št. 24). Don Bosko je mislil na »vzgojo za svetost«, v kateri daje prednost vzgojnemu vplivu zakramentov sprave in evharistije« (23. VZ, 173). »Pogosto obhajanje evharistije in zakramenta sprave je sredstvo izjemne vrednosti za vzgojo v krščanski svobodi, za spreobrnitev srca in za duha delitve z drugimi in služenja v cerkveni skupnosti« (K 36).

* Vedno bolj odgovoren in pogumen čut *pripadnosti Cerкви*, tako krajevni kot vesoljni. Moč dobivajo iz odnosa, ki se poraja med osebami, ki so v Kristusu našle skupnega prijatelja in edinega odrešenika, »zato mladi iz salezijanskih krogov čutijo potrebo, da so skupaj« (23. VZ, 169), da ustvarjajo skupnost in postanejo »učinkovito znamenje Cerkvje, ki hoče graditi skupnost (23. VZ, 170). Kaj to pomeni v stvarnosti? [...] V prvi vrsti pomeni pogled srca, usmerjenega v skrivnost Trojice, ki prebiva v nas in katere luč opazimo tudi na obličjih bratov, ki živijo z nami. ... Nadalje pomeni sposobnost, da poslušamo brata po veri [...] kot 'koga, ki mi pripada', da znam z njim deliti njegovo veselje in trpljenje, da uganem njegove želje in se zavzamem za njegove potrebe in da mu izkazujem pravo in globoko prijateljstvo« (Na pragu novega tisočletja, 43).

* *Konkretna in delovna »zavzetost« za dobro*, po svoji družbeni odgovornosti in po telesnih in duhovnih potrebah drugih. Papež je spodbujal, naj pomagamo mladim, »da bodo apostoli svojih prijateljev in vrstnikov« (25. VZ, 145). »Zgodovina fantov v oratoriju ob don Boskovem času je bogata te učne dobe krščanskega življenja: biti v službi drugim, v redni, včasih pa tudi v izredni obliki« (23. VZ, 179). Služba bratu daje mero osebni svetosti, le-ta pa ob tolikih potrebah vzbuja »novo fantazijo dobrote«, ki se razvija ne toliko z uslugami, ampak v sposobnosti, da smo blizu in solidarni

s tistimi, ki trpijo. Tako dejanje dobrote ne bo občuteno kot poniževalen prispevek, ampak kot bratska delitev z drugimi« (Na pragu novega tisočletja, 50).

* »Salezijanska mladinska duhovnost daje prednostno mesto Mariji« (23. VZ, 177), katere *materinska navzočnost* vodi celoten proces in navdihuje nekatere njene stopnje. »V živo predstavlja naporno in osrečujočo pot posameznika in človeštva proti lastni izpolnitvi. V njej se človeška pota križajo z Božjimi. Je torej ključ za razlago, vzorec, tip in pot« (23. VZ, 177). Nebeška Gospa ima namreč izredno vzgojno energijo Božjih otrok in Gospodovih učencev: kjer je Jezusova mati, postanejo učenci verni (Jn 2,1-11) in ostanejo zvesti (Jn 19,25-27).

3. Svetost se razcveta v skupnosti

Pravkar smo končali VZ, ki je bil ves osredinjen na temo skupnosti. Ko sem na kratko pregledal dvomesečno delo, sem nakazal pet tematskih sklopov:

»Salezijanska skupnost je glavni osebek, ki mu je namenjeno to besedilo. Ona sprejema Božji klic, ko Bog kliče prek zgodovinskih in cerkvenih dogodkov, navdihov Božje besede, klicev mladih, potreb laikov in salezijanske družine. Salezijanska skupnost pogloblja branje lastnih razmer in odkriva razpoložljivost in meje. Uči prepoznavati temeljne izzive in pomaga, da se pogumno in z zaupanjem spoprimemo z njimi. Končno se skupnost seznanja s predloženimi delovnimi smernicami in določa pogoje za uresničevanje.

3.1. Odmevi na 25. VZ

Skupnost je zibelka in topla greda našega posvečenja. Skupnostna in individualna svetost se medsebojno dopolnjujeta. Če upravičeno

pričakujemo, da skupnost olajšuje in podpira lastne člane pri nenehnem iskanju Boga, je tudi res, da posamezni člani s svojo osebno svetostjo pomagajo skupnosti, da dosega ta cilj.

O tem je govoril don Vecchi v svojem pismu *Strokovnjaki, pričevalci in ustvarjalci občestva*. Opisoval je valdoško skupnost kot naš vzorec za skupnost. »*To je skupnost z močnim duhovnim nabojem*«, ki jo označuje geslo »da mihi animas«. Don Bosko je preprosto in konkretno oblikoval svoje prve sodelavce po programu: delo, zmernost in molitev. Zahteval je od njih »vajo v ljubezni do bližnjega«. Ljubezen do Jezusa Kristusa in zaupanje v njegovo milost sta navdihovali skrb za telesno in duhovno blaginjo fantov. Najbolj ubogim pomagajo najti stik z Bogom in Cerkvijo, tiste pa, ki kažejo posebna nagnjenja, usmerjajo k svetosti. Skoraj otipljivo so čutili navzočnost Boga in Marije« (GVS 363, str. 17).

Skrb za vzgojo in evangelizacijo je navdihovala don Boska, da je ustvaril šolo duhovnosti, kjer se vsi, mladi in salezijanci, medsebojno spodbujajo in delijo svetost, tako da ne moremo razložiti svetosti enih (mladih) brez drugih (salezijancev) (24. VZ, 104).

In don Vecchi nadaljuje: Graditev in uživanje tega ozračja soudeležene »svetosti« je naloga posvečenih. Skupnost je prostor izkušnje Boga. Vse je bilo načrtovano v tem smislu. »Duhovno življenje mora biti na prvem mestu v programu družin posvečenega življenja. ... Od tega prvenstvenega cilja, za katerega si prizadevajo tako posamezniki kot skupnosti, je odvisna apostolska rodovitnost, velikodušnost v ljubezni do ubogih in privlačnost za nove poklice« (GVS 363, str. 23-24).

O tej temi je posebej govoril tudi 25. VZ v temi o »evangeljskem pričevanju«, ko je poudaril prvenstveno mesto za Boga, hojo za Kristusom in milost edinosti: »Živimo to izbiro v prepričanju, da pomaga graditi *alternativni vzorec* človeštva in človeške družine v smeri krščanskega upanja. Tako skupnost kot posamezniki napredujejo v svetosti do polne zrelosti v Kristusu, po kateri smo znamenje in prerokba najvišjih vrednot Božjega kraljestva v duhu blagrov« (25. VZ, 25).

V tej luči bi morda bolje brali izraz »skupnost je prednosten prostor za nenehno oblikovanje« v naslednji obliki: »skupnost je privilegiran prostor za rast v svetosti«, da bi pokazali globlji pomen, kaj za nas pomeni skupnost in kaj razumemo z nenehnim oblikovanjem.

3.2. Spodbujajo nas trije novi blaženi

Če še enkrat pogledamo na naše svetnike, takoj spoznamo njihov prispevek skupnostim, kamor jih je postavila pokorščina. Našli bi mnogo zgledov. Omejil se bom samo na zadnje tri naše blažene, da poudarim izvirne poteze vsakogar, ki se stekajo v enem: so »trije vzorci svetosti, ki jih hočemo živeti v naših skupnostih danes« (25. VZ, 168).

Blaženi Artemide Zatti

Čeprav je imel opravilo, ki bi ga lahko oddaljevalo od skupnosti, se je je vedno oklepal. Vedno je bil točen v skupnih opravilih. Tako piše v *Poziciji* v procesu za razglasitev za blaženega:

»V redovni skupnosti se tisti, ki ima skrb za zunanje ljudi, oddalji od svojih sobratov. Zatti pa je bil tesno povezan v svojo skupnostjo. Ni manjkal ne pri pobožnih vajah ne pri mizi ne pri sestankih. Kot bolničar je skrbel za sobrate in mlade. Pospeševal je duhovno in bratsko edinost« (*Positio*, str. 253).

Gojil je optimizem in vedro veselje najprej med sobrati pa tudi med svojimi bolniki. Bil je čudovit posrednik med salezijanskim zavodom in skupinami laikov, zdravnikov in bolničarjev. Skratka, čutil se je člana skupnosti, tudi v trenutkih, ko bi se drugi čutili izdane, kot takrat, ko so podrli bolnišnico. V pismu sestri Hildegardi v Bahia Blanca beremo:

»Ko so podrli bolnišnico v centru, da so tam zgradili škofijsko palačo, so nas kratko malo preselili v kmetijsko šolo, *kjer se počutimo kot v zemeljskem rajju*. Ko bodo opravljena vsa načrtovana dela, nas ne more premagati ne bolnišnica ne svetišče. Najiskrenejša hvala Bogu!«

Blaženi Alojzij Variara

Težave je spreminjal v krila za letenje Tega duha je prenašal tudi na svoje sestre. Čudovito je bilo videti njegovo držo ob težavah. Imenoval je »raj« tisto, kar je inšpektor imenoval »mali pekel«. Ko je istega dne ravnatelj pisal inšpektorju, da se boji za njegovo zdravje in da se v Agua de Dios nadaljujejo spopadi med vojaki, je on dejal, da se počuti zelo dobro. Don Variara je pisal:

»Dela napredujejo počasi, ker manjka delavcev. Minilo je štirinajst dni brez obračuna, sedaj pa je še začelo deževati. Delavci, ki so ostali, se bojijo tako, da ob padanju listja zbežijo ... in tako gredo dalje. Tukaj so vsi dobri in zadovoljni, da se zdi, da smo v rajju. Gospod naj nam pomaga s svojim blagoslovom, da delo ne bi zastalo niti za trenutek. Nikoli se nisem čutil srečnejšega, da sem salezijanec kot letos in se zahvaljujem Bogu, da me je poslal v ta lazaret, kjer sem se naučil, da ne dam, da bi mi kdo ukradel nebesa. Presveto Srce naj me vedno blagoslavlja, jaz pa bom vse storil, da ga zadovoljim« (*Positio*, str. 88).

Nedvomno je najtežja preizkušnja zanj prišla, ko je bil prestavljen iz Agua de Dios. Tedaj je dokazal, da se zna odreči sam sebi, da izpolni Božjo voljo. Ob tej priložnosti je nekemu sobratu rekel: »Glej, Joahim Jožef, zame bi pomenilo smrt, če bi moral iti iz Agua de Dios, vendar bi ubogal« (*Positio*, str. 151). In je ubogal na predstojnikov ukaz.

Don Variara je ustanovil žensko redovno družbo, a je še naprej ostal salezijanec: ti dve vlogi bi se lahko izključevali, saj je bila močna skušnjava, da bi postal samostojen. Toda on je bil vedno vdan svojemu ravnatelju in svojemu inšpektorju, od katerega so prihajala največja nerazumevanja.

Blažena Marija Romero

Kljub mnogim dejavnostim ni nikoli opustila skupnega življenja. Že v noviciatu je kazala dar, ki se je kasneje pokazal zelo koristen za skupno življenje: pozitivno gledanje na vse sestre.

Sestri Ana Mariji je dejala: »Kako sem bila srečna v noviciatu. Vse sestre so se mi zdele svetnice, zlasti mati magistra. ... Koliko ji dolgujem! Kakšna čista duša, kako si je prizadevala za uboštvo. Kadar se spomnim nanjo, jo vidim kot pravo svetnico: njeno vzvišeno vedenje in njena zbranost sta razodevali njeno nenehno združenje z Bogom. Njeni nasveti so izražali to, kar je sama izpolnjevala. Njeno vedno iskreno govorjenje, premagovanje same sebe in njena pobožnost so vzbujali občudovanje. Sicer je bila vedno nasmejana in ljubezniva, nikoli pa ni dala, da stvari ne bi tekle v pravi smeri. Njen zgled je bil šola« (Grassano Domenica, *Con Maria tutta a tutti come don Bosco*). Lahko si mislimo, kako se je s takim pogledom obnašala do vseh sosester.

4. Vabilo za izpraševanje vesti (revizijo)

Že v začetku smo dejali, da smo prav vsi poklicani k svetosti. To velja za nas, da se bomo čutili še bolj odgovorne, velja pa tudi za mlade, da bi jim mi kot vzgojitelji pokazali ta cilj, čeprav je pot strma, prepričani, da jim lahko ponudimo program blagrov, da se bodo odločali za Kristusa in za življenje. To velja končno za skupnost kot za prostor, kjer se uresničuje naše posvečenje. V dokumentih 25. zbora piše: »Prihodnost naše življenjske moči je odvisna od naše sposobnosti, da ustvarimo karizmatično pomenljive skupnosti danes.« In da je temeljni pogoj prenovljena skrb za svetost« (GVS 378, str. 20).

Ponavljam, kar sem dejal od sklepu vrhovnega zbora: «Svetost je najzahtevnejša pot, ki jo hočemo uresničiti v naših skupnostih; je »najdragocenejši dar, ki ga lahko ponudimo mladim« (25. VZ, 196). Je najvišji cilj, ki ga moramo pogumno predložiti vsem. Samo v ozračju iskrene svetosti bodo mladi zmogli ubrati življenjske izbire, odkriti Božji načrt o

svoji prihodnosti ter ceniti in sprejeti dar poklica posebnega posvečenja« (25. VZ, 20).

Naša imena so zapisana v nebesih

Sedaj se ozrimo na tiste, ki so znali leteti višje. Nad nami imamo nebo, posejano z zvezdami. Ko ga gledamo, lahko vsi resnično rečemo, da so tudi naša imena zapisana v nebesih (Raz 13,8;17,8). Posnemajmo jih in vodimo mlade po stezah gore svetosti proti njim, ki so, kot se zdi, bili najvztrajnejši.

4.1. Konkretno odločitve

Koristno za vzgojo bo, če hočemo biti čisto stvarni in si postavimo konkretna vprašanja, ki se tičejo vsakdanjega življenja in zadevajo našo izkušnjo. Ravno tako smo ravnali na zadnjem VZ-u, namreč v vsakem tematskem sklopu smo postavljali vprašanja, na katere je bilo treba odgovoriti. Na ta način se skupnost zave lastnih razmer, spozna izzive in se nauči pogumno poiskati odgovore.

Želim, da bi to pismo in naslednja služila kot izpraševanje vesti za konkretno življenje posameznih članov in skupnosti. Svetoval bi, da bi jih skupno brali naglas.

Naj navedem nekaj vprašanj, vezanih na vse, kar smo zgoraj povedali.

Svetost je osebni načrt življenja.

** Čutim, da me kliče Bog in me kličejo mladi, da postanem svet? Če sem opustil ta načrt, zaradi česa sem ga opustil? Če še naprej hrepenim po njem, kaj storim, da bi ga uresničil?*

** Kako vplivajo name svetniki naše družine? Kakšen odnos imam do teh družinskih vzorov? Jih dovolj poznam? Se navdihujem ob njihovem življenju?*

Svetost in skupno življenje

** Sem prepričan, da mladi od nas najprej pričakujejo pričevanje bratskega življenja, ki je svetost, katera daje učinkovitost našemu poslanstvu, in končno, da je »svetost najdragocenejši dar, ki ga lahko ponudimo mladim« (K 25). Kaj naj storimo, da bo svetost prednostni cilj v načrtu skupnega življenja?*

** Ali se v skupnosti, kjer živite, spominjate naših svetnikov? Znete pastoralno ovrednotiti njihove godove? Ali skušate posodobiti njihove praznike?*

Svetost in apostolsko poslanstvo

** Kako vrednotim te »ognjevite besede« v svojem vzgojno-pastoralnem delu? Še posebej pri svojem stiku z mladimi?*

** Sem prepričan, da je svetost, to je visoka mera krščanskega življenja, cilj, h kateremu Bog kliče vsakega mladega človeka? Govorim o tem mladim s primernimi besedami in s konkretnimi in primernimi predlogi?*

4.2. Izpraševanje vesti, ki preide v molitev

»Dragi salezijanci, bodite sveti! ... Bodite navdušeni učitelji in voditelji, svetniki in vzgojitelji svetnikov, kot je to delal don Bosko.« Sprejmimo papeževo vabilo in izročimo našim svetnikom, prerokom prihodnosti, ta čas po vrhovnem zboru, od katerega pričakujemo močno spodbudo za lepšo prihodnost, kjer bo prvo mesto v nas imel Bog, s katerim bomo delili skrb za svet.

»Globoko verujmo v to stvarnost in dodajmo svojo molitev in žrtev, da bo ta stvarnost živela med nami. Tako je živel don Bosko!« (kard. Martinez Somalo, 25. VZ, 150). Ta ljubeznivi Božji načrt kliče k molitvi:

»Moj Gospod in moj Bog! Hvala ti za poklic in soudeležnost pri tvojem Božjem življenju. Koliko čudovitih del si storil v zgodovini človeštva in Cerkve s pomočjo svetih mož in žena. Tudi v našem salezijanskem vrtu si jih vzbudil, začel pri don Bosku in nadaljeval s celo vrsto svetnikov in svetnic, ki so iz salezijanskega poklica napravili pot popolnosti v ljubezni, mučenci, ki so pričevali za Kristusa s kruto smrtjo, mladi, ki so v salezijanski vzgoji našli pot svetosti.

Hvala ti, Gospod, za sobrate in člane Salezijanske družine, ki še naprej verujejo vate in se odpirajo poslušanju Božje besede in delovanju tvojega Duha. Ti so znamenje tvoje ljubezni do mladih, posebno do tistih, ki najbolj potrebujejo tvojo bližino, tvojo skrb zanje in tvojo željo, da bi bili srečni. Zahvaljujem se ti za poklice, ki jih še naprej obujaš po vsem svetu, za družine, ki jih vzgajajo, in za skupnosti, s pomočjo katerih rastejo. Zahvaljujem se ti, Oče, ker si nam dal živeti v tej spodbudni izzivalni uri zgodovine, ker nas vabiš, naj odrinemo na globoko in vržemo mreže. Želim, da bi tisti, ki ta poziv poslušajo, občutili živo hvaležnost in še naprej verovali v nas in računali na nas in si spet utrdili vero, upanje in ljubezen, da bi odrinili na odprto morje mladinske stvarnosti

Ob tej veličini tvojih darov pa ne moremo mimo naših mej, za katere te moram prositi odpuščanja. Težijo nas naše osebne napake in pomanjkljivosti v institucijah, ko kot družba nismo resno jemali don Boskovih priporočil, ki nam jih je dal v svoji duhovni oporoki: »Bodite čuječi, da vas ljubezen do sveta, navezanost na domače ali želja po lagodnem življenju ne pripelje do koraka, da bi kršili svete zaobljube in tako oskrnili redovno izpoved, s katero smo se posvetili Gospodu. ... Ne bojte se ne gmotnih ne osebnih žrtev in se vedno ravnajte po preventivnem sistemu, pa bomo imeli obilo poklicev. ... Kadar se bodo med nami razpasle udobnosti in lagodje, bo naša družba končala svoj tek. ... Ne pozabite, da delamo za ubožno in zapuščeno mladino« (K – Spisi).

Včasih smo se vdali posvetnosti v pojmovanju in organiziranju našega osebnega in skupnostnega življenja. Manjkalo nam je gorečnosti in smo delali le »na ure« ter več časa porabili za osebne zadeve. Nismo imeli poguma, da bi mladim predložili Kristusa kot najvišjo vrednoto, njegov evangelij pa kot pot za dosego popolnosti. Na žalost smo večkrat prizadejali škodo mladim, in namesto da bi jim vtisnili v srce tvojo podobo, smo jim vtisnili svoj egoizem.

Priznavam, da je včasih našim skupnostim manjkala redovniška podoba in da naše skupnosti niso bile vedno vzgojne in pastoralne. Ponižno in z veliko žalostjo prosim vse za odpuščanje. Prosim odpuščanja vse, ki smo jih razočarali: dobrotnike, sodelavce, namembnike. Posebno prosim odpuščanja mlade, ki smo jim prizadejali kako zlo, saj si nas poklical, da bi jim dajali »dom, dvorišče, šolo in župnijo«. Končno prosim odpuščanja, ker smo mnogo dobrega opustili.

Zaupamo vate, Gospod, da nas boš vodil še naprej, kakor si do zdaj vodil našo družbo in salezijansko družino. Verujemo vate, upamo vate, ljubimo samo tebe. Marija, mati in učiteljica, odpri nas za delovanje Svetega Duha, da boš v nas delala čudeže milosti, kakor si jih delala v naših svetnikih. Tako bomo lahko vredni poklica, v katerega si nas poklical, in polnosti življenja, ki ga je Oče pripravil za vsakogar od nas. Amen.

Prisrčno vas pozdravljam in vam želim uspešno vzgojno in pastoralno leto, polno sadov svetosti za vas in za vaše mlade. Gospod naj vas spremlja in blagoslavlja.

Pascual Chávez

Pascual Chávez Villanueva